

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

YVES BOT

fremSAT den 12. juni 2008¹

1. Denne sag vedrører en appel iværksat af Marguerite Chetcuti, der er hjælpeansat, til prøvelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 8. november 2006², hvorved Retten forkastede appellansens søgsmål om annullation af en afgørelse fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, om afvisning af appellansens ansøgning til en udvælgelsesprøve vedrørende overgang fra kategori B til kategori A.

2. Marguerite Chetcuti har påberåbt sig tre anbringender til støtte for appellen, nemlig henholdsvis Rettens fejlfortolkning af begrebet intern udvælgelsesprøve inden for institutionen, tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og tilsidesættelse af pligten til at begrunde domme.

3. I dette forslag til afgørelse skal jeg fastslå, at Retten ikke begik en retlig fejl ved at erklære, at Kommissionen havde ret til at forbeholde den omtvistede udvælgelsesprøve for tjenestemænd og midlertidigt ansatte og udelukke hjælpeansatte, og at den gav en retligt tilstrækkelig begrundelse for dommen.

I — Retsforskrifter

4. Artikel 4 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i den udgave, der var gældende indtil den 30. april 2004, og som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i denne sag, bestemmer (herefter »vedtægten«):

»Enhver udnævnelse eller forfremmelse kan kun ske til en ledig stilling og kun i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser.

Enhver ledig stilling i en institution skal bekendtgøres for denne institutions personale, så snart ansættelsesmyndigheden har besluttet, at stillingen skal besættes.

Hvis det ikke er muligt at besætte den ledige stilling ved forflyttelse, forfremmelse eller interne udvælgelsesprøver, skal den bekendt-

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Dommen i sagen Chetcuti mod Kommissionen, sag T-357/04, Sml. Pers. I-A-2, s. 255, og II-A-2, s. 1323, herefter »den appellerede dom«.

gøres for personalet i de tre Europæiske Fællesskaber.«

b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen

5. Vedtægtens artikel 27, stk. 1, bestemmer:

c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner

»Det skal ved ansættelse tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet; de skal udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater.«

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Udvalgsproceduren er fastsat i bilag III.

6. Vedtægtens artikel 29, stk. 1, bestemmer:

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.«

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndighederne først tage følgende i betragtning:

7. Artikel 1, stk. 1, i bilag III til vedtægten, som har overskriften »Udvælgelsesprocedure«, bestemmer:

a) mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen

»Ansættelsesmyndigheden giver meddelelse om udvælgelsesprøver efter høring af Det Paritetiske Samarbejdsudvalg.

Den bør specificere:

- a) udvælgelsesprøvenes karakter (intern udvælgelsesprøve for institutionen, intern udvælgelsesprøve for institutionerne, almindelig udvælgelsesprøve, eventuelt udvælgelsesprøve, der er fælles for to eller flere institutioner)
- b) enkelthederne (udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser, på grundlag af prøver eller på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver)
- c) arbejdets art og område for de stillinger, der skal besættes
- d) de til de stillinger, der skal besættes, nødvendige diplomer og andre kvalifikationsbeviser eller praktiske erfaringer

8. Artikel 12, stk. 1, første punktum, i ansættelsvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne i den udgave, der var gældende indtil den 30. april 2004, og som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i denne sag (herefter »AØA«), bestemmer:

»Det skal ved ansættelse af midlertidigt ansatte tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet; de skal udvælges på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater.«

9. AØA indeholder derimod ingen krav vedrørende de kvalifikationer og den indsats, der forventes af hjælpeansatte, for at de kan ansættes.

II — Sagens baggrund

10. Marguerite Chetcuti har som lokalt ansat været sekretær for Kommissionens delegation på Malta fra den 1. november 1991 til den 30. april 2004. Appellantens kontrakt ophørte ved Republikken Maltas tiltrædelse af Den Europæiske Union den 1. maj 2004.

[...]«

11. Appellanten underskrev derefter en kontrakt som hjælpeansat i kategori B den 27. april 2004 for en periode fra den 1. maj 2004 til den 31. december 2004. Kontraktens artikel 2 anførte, at hun arbejdede som »ansat med ansvar for komplekse opgaver inden for redigering, korrektion, regnskab eller teknisk arbejde«.

12. Den 6. april 2004 offentliggjorde Kommissionen en »meddelelse om intern udvælgelsesprøve vedrørende overgang fra kategori B til A« (KOM/PA/04) vedrørende en udvælgelsesprøve på grundlag af prøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige (A7/A6) (herefter »meddelelsen om udvælgelsesprøven«).

13. I henhold til punkt III i meddelelsen om udvælgelsesprøven kunne tjenestemænd og midlertidigt ansatte, som var indplaceret i en lønklasse i kategori B, og tjenestemænd og midlertidigt ansatte indplaceret i en lønklasse i en højere kategori, som på ansøgningstidspunktet var ansat ved en af Kommissionens tjenestegrene, var udstationeret i tjenestens interesse eller var på orlov for at gøre militærtjeneste, indgive ansøgning. Alle disse personer skulle endvidere have beskæftigelse, som var lønnet via bevillingerne til drift eller forskning.

14. I øvrigt skulle ansøgerne i henhold til samme bestemmelse have mindst fem års anciennitet som ansat i kategori B eller i en højere kategori som tjenestemand, midlertidigt ansat eller hjælpeansat i gruppe I-V ved Kommissionen eller delvist ved en af de andre

institutioner eller agenturer, hvis personalevilkår reguleres af vedtægten eller AØA.

15. Ved skrivelse af 22. juni 2004 fik appellanten, som havde indgivet ansøgning, meddelelse om, at hendes ansøgning var blevet afvist, fordi hun ikke havde de krævede fem års anciennitet og ikke opfyldte adgangsbetingelserne for så vidt angik hendes administrative situation, eftersom alene tjenestemænd eller midlertidigt ansatte kunne ansøge i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven.

III — Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

16. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. august 2004 anlagde appellanten et annullationssøgsmål til prøvelse af udvælgelseskomitéens afgørelse om at afvise hendes ansøgning til den interne udvælgelsesprøve vedrørende overgang fra kategori B til kategori A (herefter »den anfægtede afgørelse«) samt af de retsakter, der fulgte efter udvælgelsesproceduren, herunder bl.a. listen over ansøgere, som opfyldte de betingelser, der var fastsat i den af komitéen udarbejdede meddelelse om udvælgelsesprøven, Kommissionens afgørelse, hvorved den på dette grundlag fastsatte antallet af stillinger, der skulle besættes, listen over egnede ansøgere, som blev udfærdiget af

komitéen ved afslutningen af dennes arbejde, og de afgørelser om ansættelse, der blev vedtaget af ansættelsesmyndigheden.

anciennitet som lokalt ansat udelukkes. Den anfægtede afgørelse er derfor ulovlig.

17. Appellanten nedlagde ligeledes påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at betale sagens omkostninger.

21. Appellanten fik ikke medhold i sine påstande i den appellerede dom, og hvori Retten bestemte, at hver part skulle bære sine egne omkostninger.

18. Appellanten har til støtte for appellen fremsat anbringender, som begge vedrører ulovlighedsindsigelser mod meddelelsen om udvælgelsesprøven.

22. Retten forkastede det første anbringende med følgende begrundelse.

19. Appellanten har ved det første anbringende anført, at punkt III.1, stk. 1 og 2, og punkt III.1, stk. 3, litra a), i meddelelsen om udvælgelsesprøven strider mod vedtægtens artikel 4 og 27 samt artikel 29, stk. 1, litra b), og mod ligebehandlingsprincippet, idet adgangen til udvælgelsesprøven er forbeholdt tjenestemænd og midlertidigt ansatte, hvorved hjælpeansatte udelukkes. Den anfægtede afgørelse er derfor ulovlig.

23. Retten fastslog for det første, at vedtægten giver institutionerne en vid skønsbeføjelse hvad angår ansættelsesproceduren, og at Fællesskabets retsinstansers kontrol er begrænset til spørgsmålet, om den pågældende myndighed har anvendt sin skønsbeføjelse åbenbart fejlagtigt.

20. Appellanten har ved det andet anbringende anført, at punkt III.1, stk. 3, litra b), punkt III.2 og punkt III.3 i meddelelsen om udvælgelsesprøven strider mod vedtægtens artikel 27 og 29, mod tjenestens interesse og mod ligebehandlingsprincippet, idet der heri kræves fem års anciennitet som ansat i kategori B eller i en højere kategori som tjenestemand, midlertidigt ansat eller hjælpeansat i gruppe I-V, hvorved erhvervet

24. Retten bemærkede derefter, at de forskellige persongrupper, som Fællesskaberne har ansat, hver opfylder legitime behov i Fællesskabets forvaltning. Retten tilføjede, at de væsentlige krav, der er fastsat for ansættelsen af tjenestemænd og midlertidigt ansatte, er

anderledes end dem, der er fastsat for hjælpeansatte.

appellantens argument, hvorefter Kommissionen havde bortset fra formålet med enhver ansættelse i henhold til disse bestemmelser, ugrundet.

25. Dernæst fastslog Retten, at det udtrykkeligt følger af meddelelsen om udvælgelsesprøven, at den hovedsagelig vedrørte tjenestemænds og midlertidigt ansattes overgang fra kategori B til kategori A. Retten udtalte således, at Kommissionen ikke havde anvendt sin skønsbeføjelse fejlagtigt ved i punkt III.1 i meddelelsen om udvælgelsesprøven at opstille den adgangsbetingung, at ansøgere skulle være tjenestemand eller midlertidigt ansat, hvorved hjælpeansatte blev udelukket.

26. Retten udtalte endvidere, at appellantens argument, hvorefter den omtvistede udvælgelsesprøve ikke blot vedrørte overgangen fra kategori B til kategori A, men også var en intern udvælgelsesprøve af en anden art, navnlig fordi den var åben for dels midlertidigt ansatte i kategori B, dels tjenestemænd i kategori A, var uden relevans. Retten fastslog, at dette argument var uden relevans, fordi tjenestemænd og midlertidigt ansatte, der havde adgang til udvælgelsesprøven, i modsætning til hjælpeansatte allerede havde bevist deres kvalifikationer i forbindelse med den første ansættelse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA.

27. Retten fastslog derfor, at eftersom disse to sidste bestemmelser allerede havde fundet anvendelse ved tjenestemændenes og de midlertidigt ansattes første ansættelse, var

28. Retten tilføjede ligeledes, at det forhold, at hjælpeansatte kan udøve alle former for hverv i institutionen, ikke er tilstrækkeligt til at give dem ret til at blive ligestillet med tjenestemænd og midlertidigt ansatte med henblik på forfremmelsesudvælgelsesprøver. Ifølge Retten havde Kommissionen således kunnet forbeholde den pågældende udvælgelsesprøve for forfremmelse fra kategori B til kategori A for tjenestemænd og midlertidigt ansatte, der allerede havde opfyldt de første ansættelseskrav i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA.

29. Retten fastslog endelig, at appellantens med urette havde påberåbt sig tilsidesættelsen af ligebehandlingsprincippet, eftersom retsstillingen for tjenestemænd og midlertidigt ansatte på den ene side og hjælpeansatte på den anden side ikke er sammenlignelig på grund af forskellen mellem deres respektive ansættelsesvilkår.

30. På baggrund af alle disse forhold fastslog Retten, at det var uforholdsmæssigt at tage stilling til det andet anbringende, og forkastede de påstande, der vedrørte de retsakter, der fulgte efter udvælgelsesproceduren.

sagens omkostninger i førsteinstansen og for Domstolen.

IV — Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

31. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. januar 2007 har Marguerite Chetcuti iværksat denne appel.

32. Appellanten har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, annullerer den anfægtede afgørelse, de retsakter, der fulgte efter udvælgelsesproceduren, herunder bl.a. den af udvælgelseskomitéen udfærdigede liste over ansøgere, som opfyldte de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, Kommissionens afgørelse, som på baggrund heraf fastsatte antallet af stillinger, der skulle besættes, listen over egnede ansøgere, som blev udfærdiget af udvælgelseskomitéen ved afslutningen af dennes arbejde, og de afgørelser om ansættelse, der blev vedtaget af ansættelsesmyndigheden på baggrund heraf.

33. Appellanten har ligeledes nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale

34. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

V — Stillingtagen

35. Appellanten har efter min opfattelse fremsat tre anbringender til støtte for appellen.

36. Appellanten har ved det første anbringende anført, at Retten fortolkede begrebet intern udvælgelsesprøve fejlagtigt og derfor drog ukorrekte retlige følger heraf.

37. Appellanten har ved det andet anbringende gjort gældende, at den appellerede dom tilsatte ligebehandlingsprincippet.

38. Endelig er appellanten med det tredje anbringende af den opfattelse, at Retten ikke begrundede sin dom retligt tilstrækkeligt.

faktiske omstændigheder, når bortses fra tilfælde, hvor den faktiske urigtighed af Rettens konstateringer fremgår af de aktstykker, den har fået forelagt, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder³.

39. Jeg skal undersøge disse tre anbringender i rækkefølge.

A — Det første anbringende om en fejlagtig fortolkning af begrebet intern udvælgelsesprøve

40. Jeg skal indledningsvis undersøge, om det første anbringende kan antages til realitetsbehandling.

41. Kommissionen er nemlig af den opfattelse, at det første anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom appellanten har anfægtet Rettens kvalificering af den omtvistede udvælgelsesprøve. Kommissionen har imidlertid anført, at det i henhold til fast retspraksis alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og tage stilling hertil.

42. Ifølge fast retspraksis fremgår det af artikel 225 EF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen, at det alene er Retten, der har kompetence til dels at fastlægge sagens

43. Domstolen har tilføjet, at når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i henhold til artikel 225 EF kompetence til at gennemføre en kontrol af den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget⁴.

44. Det fremgår klart af appellen, at Marguerite Chetcuti har anfægtet den konklusion, som Retten drog i den appellerede doms præmis 56, hvorefter den omtvistede udvælgelsesprøve er en udvælgelsesprøve, »som hovedsagelig vedrørte tjenestemænds og midlertidigt ansattes overgang fra kategori B til kategori A«. Appellanten har til støtte herfor fremsat flere argumenter med henblik på at godtgøre, at Retten foretog en forkert retlig kvalifikation af begrebet intern udvælgelsesprøve og derfor drog retligt forkerte følger heraf.

45. Den retlige kvalificering af en faktisk omstændighed eller en akt, som foretages af

3 — Jf. bl.a. dom af 21.9.2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 106 og den deri nævnte retspraksis.

4 — Samme sted.

Retten, er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag⁵, hvorfor det er min opfattelse, at anbringendet kan antages til realitetsbehandling.

46. Appellanten har ved dette første anbringende anført, at Retten tilsidesatte begrebet »intern udvælgelsesprøve inden for institutionen« i den i vedtægtens artikel 4 og artikel 29, stk. 1, litra b), omhandlede forstand og dermed drog fejlagtige retlige følger heraf.

47. Appellanten har til støtte for dette anbringende fremsat flere argumenter.

48. Appellanten har for det første fastholdt Retten i den appellerede doms præmis 56 at have støttet sig til et subjektivt kriterium for at definere udvælgelsesprøvens art, nemlig dens formål, som var angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Ved at basere sig på denne kvalifikation begik Retten en retlig fejl, da den vurderede de ansøgergrupper, der lovligt kunne få adgang til udvælgelsesprøven. Ifølge appellanten burde den omtvistede udvælgelsesprøves art være fastsat i henhold til de objektive adgangsbetingelser, der var opstillet i selve meddelelsen om udvælgelsesprøven, som selv var fastsat ud fra kravene til de stillinger, der skulle besættes.

49. Appellanten har subsidiært anført, at selv om det antages, at den omtvistede udvælgelsesprøve hovedsagelig vedrørte overgangen fra kategori B til kategori A, gælder ikke desto mindre, at der var tale om en udvælgelsesprøve med henblik på fastansættelse, hvorfor den måtte kvalificeres som en intern udvælgelsesprøve. Ifølge fast retspraksis, nemlig dommen i sagen Rauch mod Kommissionen⁶ og i sagen Van Huffel mod Kommissionen⁷, kunne hjælpeansatte derfor ikke lovligt udelukkes fra denne udvælgelsesprøve.

50. Det er min opfattelse, at dette argument er ugrundet.

51. Retten gennemgik først de principper, der skal overholdes i enhver ansættelsesprocedure.

52. Retten bemærkede således i den appellerede doms præmis 48, at »for at overholde det formål, der er opstillet i vedtægtens artikel 27 for alle ansættelsesprocedurer, nemlig »at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet«, er det nødvendigt at

5 — Jf. dom af 29.6.2000, sag C-154/99 P, Politi mod ETF, Sml. I, s. 5019, præmis 11 og den deri nævnte retspraksis.

6 — Dom af 31.3.1965, sag 16/64, Sml. 1965-1968, s. 39, org.ref.: Rec. s. 179.

7 — Rettens dom af 15.11.2001, sag T-142/00, Sml. Pers. I-A, s. 219, og II, s. 1011.

udvælge tjenestemændene på et så bredt geografisk grundlag som muligt; [u]dtrykket »intern udvælgelsesprøve inden for institutionen« vedrører dermed i princippet alle de personer, som er i institutionens tjenestegrene, uanset deres titel«.

udvælgelsesprøve vedrørende overgangen fra kategori B til kategori A, hvorved tjenestemænd og midlertidigt ansatte, der i modsætning til hjælpeansatte allerede havde bevist, at de opfyldte de højeste kvalifikationer, indsats og integritet, blev givet mulighed for at overgå fra kategori B til kategori A.

53. Derefter bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 49, at »vedtægten imidlertid giver institutionerne en vid skønsebeføjelse ved fastlæggelsen af kriterierne for kravene til de stillinger, der skal besættes, og ved fastlæggelsen af betingelserne og de nærmere bestemmelser for afholdelsen af en udvælgelsesprøve i henhold til disse kriterier og mere generelt i tjenestens interesse«⁸. Retten bemærkede videre, at en sådan beføjelse navnlig kan udøves, når ansættelsesmyndigheden udarbejder meddelelsen om udvælgelsesprøven og fastsætter adgangsbestemmelserne for udvælgelsesprøven⁹.

56. Efter min opfattelse foretog Retten en korrekt kvalifikation af begrebet intern udvælgelsesprøve inden for institutionen.

54. Ansættelsesmyndighedens udøvelse af den tildelte skønsebeføjelse skal, således som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 50, være forenelig med navnlig de bindende bestemmelser i vedtægtens artikel 27, stk. 1, og artikel 29, stk. 1.

57. Det fremgår nemlig af ordlyden af vedtægtens artikel 29, stk. 1, at ansættelsesmyndigheden har vide beføjelser hvad angår de nærmere bestemmelser for afholdelsen af en udvælgelsesprøve. Ifølge denne bestemmelse gennemfører ansættelsesmyndigheden, efter at have undersøgt mulighederne for fremmelse og forflyttelse inden for institutionen, mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen og ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af de tre Europæiske Fællesskabers institutioner, udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Det bestemmes i øvrigt, at denne procedure også kan gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.

55. Retten fastslog ud fra disse principper i den appellerede doms præmis 56, at det udtrykkeligt fulgte af meddelelsen om udvælgelsesprøven, at der var tale om en intern

8 — Rettens dom af 8.11.1990, sag T-56/89, Bataille m.fl. mod Parlamentet, Sml. II, s. 597, præmis 42, af 5.2.1997, sag T-207/95, Ibarra Gil mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 13, og II, s. 31, præmis 66), og af 15.2.2005, sag T-256/01, Pyres mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 23, og II, s. 99, præmis 36.

9 — Rettens dom af 21.11.2000, sag T-214/99, Carrasco Benítez mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 1169, præmis 52, og dommen i sagen Van Huffel mod Kommissionen, præmis 51.

58. Det fremgår af Domstolens praksis, at anvendelsen af udtrykket »muligheder« klart betyder, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at vælge en given procedure, men

kan vælge mellem flere procedurer og kan vælge den, som giver mulighed for at få de bedste ansøgere¹⁰, idet det væsentlige er, at den valgte procedure i hvert tilfælde fører til udnævnelse af de personer, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet¹¹.

59. Endvidere har Domstolen om en udvælgelsesprøve vedrørende overgang til en kategori udtalt, at Kommissionen havde en udstrakt skønsmagt ved fastsættelse af de kvalifikationskriterier, som skulle være afgørende for de nyoprettede stillinger, og følgelig ved fastsættelse i henhold til disse kriterier og i tjenestens interesse af betingelserne for udvælgelsesprøven¹².

60. Herudover bemærker jeg, at ansættelsesmyndigheden i henhold til fast retspraksis råder over en vid skønsmagt, når den leder efter de ansøgere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet¹³.

61. I denne sag er den omtvistede udvælgelsesprøves overskrift klar, eftersom der var tale om en intern udvælgelsesprøve vedrørende overgangen fra kategori B til kategori A.

62. I øvrigt, således som Retten også bemærkede i den appellerede doms præmis 56, var de personer, der havde adgang til den omtvistede udvælgelsesprøve, tjenestemænd og midlertidigt ansatte, fordi disse personer i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA allerede ved den første ansættelse havde bevist, at de opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, i modsætning til hjælpeansatte, for hvilke der ikke kræves sådanne egenskaber ved ansættelsen.

63. Under disse omstændigheder er det min opfattelse, at Retten med rette i den appellerede doms præmis 56 og 57 kunne fastslå, at den omtvistede udvælgelsesprøve er en intern udvælgelsesprøve vedrørende tjenestemænds og midlertidigt ansattes overgang fra kategori B til kategori A, og at Kommissionen derfor ikke havde anvendt sin skønsmagt fejlagtigt ved at fastsætte, at kun disse to persongrupper havde adgang til udvælgelsesprøven.

64. Jeg tilføjer, at Kommissionen ligeledes havde kunnet vælge at ansætte ved forfremmelse i medfør af vedtægtens artikel 45 med henblik på at oprette en reserveliste over fuldmægtige, hvilket ville have begrænset ansættelsen til fuldmægtige alene, eftersom

10 — Jf. bl.a. dom af 13.7.2000, sag C-174/99 P, Parlamentet mod Richard, Sml. I, s. 6189, præmis 38). Jf. ligeledes Rettens dom af 23.4.2002, sag T-372/00, Campolargo mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 49, og II, s. 223, præmis 93 og 98.

11 — Jf. dom af 31.3.1965, forenede sager 12/64 og 29/64, Ley mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 37, org.ref.: Rec. s. 143, på s. 161, af 14.7.1983, sag 10/82, Mogensen m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2397, præmis 9, og af 8.6.1988, sag 135/87, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 2901, præmis 23.

12 — Jf. dom af 16.10.1975, sag 90/74, Deboeck mod Kommissionen, Sml. s. 1123, præmis 29.

13 — Rettens dom af 11.11.2003, sag T-248/02, Faita mod EØSU, Sml. Pers. I-A, s. 281, og II, s. 1365, præmis 45.

der ikke findes en tilsvarende bestemmelse for midlertidigt ansatte i AØA.

65. Kommissionen sikrede ved at vælge en intern udvælgelsesprøve vedrørende overgang til en kategori, som var åben for tjenestemænd og midlertidigt ansatte, institutionen en udvælgelse blandt de bedste ansøgere, idet den ansatte på det bredest mulige grundlag.

66. Appellanten er for det andet af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl ved at antage, at udelukkelsen af hjælpeansatte fra udvælgelsesprøven var berettiget, eftersom disse i modsætning til tjenestemænd og midlertidigt ansatte ikke i forbindelse med deres første ansættelse havde skullet bevise, at de opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet. Appellanten har bestridt, at betingelsen om at have sådanne egenskaber kan udledes af kravene til de stillinger, der skal besættes, og mere generelt af tjenestens interesse. Ifølge appellanten har tjenestemænd og midlertidigt ansatte i kategori B kun bevist, at de har sådanne egenskaber for stillinger i kategori B. Beviset for opfyldelse af endnu højere krav til kvalifikationer, indsats og integritet skal fremgå af beståede prøver i forbindelse med forhåndsudvælgelse og udvælgelse.

67. Dette er ikke min opfattelse.

68. Det er min opfattelse, at Retten gyldigt i den appellerede doms præmis 59 og 60 kunne antage, at Kommissionen ikke havde bortset fra formålet med enhver ansættelse som defineret i vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA.

69. Jeg erindrer om, at i medfør af disse to bestemmelser skal ansættelsen af tjenestemænd og midlertidigt ansatte tilstræbe, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

70. Selv om det er korrekt, at hjælpeansatte for at blive ansat i henhold til artikel 55, stk. 1, litra c), i AØA skal opfylde vandelskrav ved bestridelsen af deres hverv, findes der i AØA ingen bestemmelse, hvorefter disse ansatte er forpligtet til at opfylde de samme krav.

71. Appellanten har anført, at kriteriet vedrørende første ansættelse ikke er relevant, eftersom det ikke følger af kravene til den stilling, der skal besættes, og mere generelt af tjenestens interesse, at ansøgerne skal opfylde de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

72. Jeg skal bemærke, at ansættelsesmyndigheden har en vid skønsmåling ved vurderingen af tjenestens interesse. Rettens kontrol er derfor begrænset til spørgsmålet, om ansættelsesmyndigheden har holdt sig inden for ikke-kritisable grænser og ikke har anvendt sin beføjelse åbenbart fejlagtigt¹⁴.

73. Således som det fremgår af den appellerede doms præmis 15 er den omtvistede udvælgelsesprøve en udvælgelsesprøve, der tilsigter at oprette en reserveliste og ikke at besætte en bestemt stilling. Jeg bemærker herved, at der i meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke er anført et krav om specifikke eksamensbeviser eller egenskaber. Ved oprettelsen af en reserveliste er adgangskravene nemlig begrænset til, at det kræves, at ansøgerne besidder almene egenskaber¹⁵. Jeg er enig med Kommissionen i, at de krav, der er forbundet med den første ansættelse, nemlig for opfyldelse af de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, dermed udgjorde et passende kriterium for ansøgernes adgang.

74. Det er derfor min opfattelse, at Retten med rette antog, at Kommissionen ikke havde bortset fra formålet med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA.

75. Appellanten er for det tredje af den opfattelse, at Retten med urette forkastede hendes argument, hvorefter hjælpeansatte i medfør af artikel 3 i AØA kan bestride alle former for hverv, når deres ansættelse ikke tilsigter at erstatte en tjenestemand, hvorfor de kan ligestilles med tjenestemænd og midlertidigt ansatte. Appellanten har herved fastslået, at tjenestemænd og midlertidigt ansatte i kategori B ikke selv havde bevist, at de opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet for så vidt angår stillinger i kategori A, men alligevel fik adgang til den omtvistede udvælgelsesprøve.

76. Jeg anfører, at Retten i den appellerede doms præmis 61 forkastede appellants argument med den begrundelse, at »det forhold, at hjælpeansatte kan bestride alle former for hverv i institutionen, ikke er tilstrækkeligt til at give dem ret til at blive ligestillet med tjenestemænd og midlertidigt ansatte med henblik på forfremmelsesudvælgelsesprøver; [s]åledes kunne Kommissionen lovligt forbeholde den pågældende udvælgelsesprøve til forfremmelse fra kategori B til kategori A [...] tjenestemænd og midlertidigt ansatte, der allerede havde opfyldt de første ansættelseskrav i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA«.

14 — Jf. Rettens dom af 12.6.1997, sag T-237/95, Carbajo Ferrero mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 141, og II, s. 429, præmis 99, og af 1.3.2005, sag T-258/03, Mausolf mod Europol, Sml. Pers. I-A, s. 45, og II, s. 189, præmis 49.

15 — Dom af 6.3.1997, forenede sager T-40/96 og T-55/96, de Kerros og Kohn-Bergé mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 47, og II, s. 135, præmis 43.

77. Jeg erindrer i øvrigt om, at Retten i den appellerede doms præmis 49 og 56 bemærkede, at vedtægten giver ansættelsesmyndigheden en vid skønsmåling ved fastlæggelsen af kriterierne for de stillinger, der skal

besættes, og at hjælpeansatte i modsætning til tjenestemænd og midlertidigt ansatte ikke havde skullet bevise, at de opfylder højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet ved deres ansættelse.

78. Retten bemærkede endvidere med rette i den appellerede doms præmis 52, at hver af de persongrupper, som Fællesskaberne har ansat, opfylder legitime behov i Fællesskabets forvaltning og svarer til arten af de permanente eller midlertidige opgaver, som vedkommende skal udføre.

79. Det er derfor min opfattelse, at appellan-
tens argument skal forkastes som ugrundet.

80. På baggrund af alle disse forhold er det min opfattelse, at det første anbringende kan antages til realitetsbehandling, men skal forkastes.

B — *Det andet anbringende om tilsidesættelsen af ligebehandlingsprincippet*

81. Ifølge appellantens fastslog Retten med urette i den appellerede doms præmis 62, at tjenestemænds og midlertidigt ansattes retsstilling ikke var sammenlignelig med hjælpeansattes retsstilling på grund af forskellen mellem deres respektive ansættelsesvilkår, hvorfor den tilsidesatte ligebehandlingsprincippet.

82. Således som Domstolen fastslog, må det, selv om princippet om ligebehandling er en almindelig regel i Fællesskabets tjenestemandsret, for at der foreligger forskelsbehandling, også kræves, at identiske eller sammenlignelige tilfælde behandles forskelligt¹⁶.

83. Der foreligger bl.a. tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, når to persongrupper, hvis faktiske og retlige situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles

16 — Dom af 2.12.1982, forenede sager 198/81-202/81, Micheli m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 4145, præmis 5.

forskelligt, eller når forskellige situationer behandles ens¹⁷.

84. Spørgsmålet er derfor, om tjenestemænd og midlertidigt ansatte på den ene side og hjælpeansatte på den anden side befinder sig i identiske eller sammenlignelige situationer.

85. Dette er ikke min opfattelse.

86. Således som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 53, følger det af vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA, at de væsentlige krav, der er fastsat for ansættelsen af tjenestemænd og midlertidigt ansatte, er anderledes end de krav, der er fastsat for hjælpeansatte, idet de sidstnævnte i modsætning til de to andre grupper ikke ved ansættelsen skal bevise, at de opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

17 — Dom af 11.7.1985, forenede sager 66/83-68/83 og 136/83-140/83, Hattet m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2459, præmis 24. Jf. ligeledes Rettens dom af 7.2.1991, forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 53, præmis 68, af 17.12.1997, sag T-159/95, Dricot m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 385, og II, s. 1035, præmis 83 og 98, af 17.12.1997, sag T-225/95, Chiou mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 423, og II, s. 1135, præmis 48 og 66, og af 11.7.2002, sag T-381/00, Wasmeier mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 125, og II, s. 677, præmis 122.

87. Som anført skal hjælpeansatte i henhold til artikel 55, stk. 1, litra c), i AØA udelukkende ved ansættelsen opfylde de vandelskrav, der kræves for at bestride deres hverv.

88. I øvrigt skal jeg tilføje, at der er betydelige forskelle mellem tjenestemænds og midlertidigt ansattes status på den ene side og hjælpeansattes status på den anden side.

89. Det fremgår af vedtægtens artikel 6 og artikel 9 i AØA, at der foreligger en stillingsoversigt for tjenestemænd og midlertidigt ansatte, hvilket ikke er tilfældet for hjælpeansatte. Domstolen har i øvrigt udtalt, at ifølge artikel 3 i AØA forstås ved en hjælpeansat den, der ansættes for at udøve et hverv i en institution uden at være ansat i den stilling i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører denne institution¹⁸.

90. Domstolen tilføjede, at ifølge artikel 52 i AØA kan den samlede ansættelsestid for en hjælpeansat ikke overstige den tid, hvorunder den pågældende erstatter en tjenestemand eller en midlertidigt ansat, der midlertidigt er

18 — Dom af 1.2.1979, sag 17/78, Deshormes mod Kommissionen, Sml. s. 189, præmis 35.

ude af stand til at udføre sit arbejde, eller et år i alle andre tilfælde¹⁹.

91. Domstolen konkluderede, at det karakteristiske for en kontrakt for en hjælpeansat altså er den tidsmæssige usikkerhed, idet den kun kan anvendes for at sikre en midlertidig erstatning eller for at gøre det muligt at udføre administrative opgaver, der har foreløbig karakter, eller som opfylder et påtrængende krav eller ikke er klart defineret²⁰.

92. Jeg skal ligeledes bemærke, at der er forskelle mellem dels hjælpeansattes status, dels tjenestemænds og midlertidigt ansattes status for så vidt angår bl.a. bedømmelse, forfremmelse til højere løntrin og pensionsrettigheder. Tjenestemænd og midlertidigt ansatte bedømmes, kan forfremmes til højere løntrin og har ret til alderspension²¹, mens AØA ikke indeholder nogen bestemmelse herom for hjælpeansatte.

19 — Samme sted, præmis 36. Jeg skal bemærke, at i medfør af AØA er den samlede ansættelsestid for en hjælpeansat blevet forlænget til tre år i alle de tilfælde, hvor vedkommende ikke erstatter en tjenestemand eller en midlertidigt ansat [artikel 52, litra b) i AØA].

20 — Dommen i sagen *Deshormes mod Kommissionen*, præmis 37.

21 — Jf. for så vidt angår tjenestemænd vedtægtens artikel 43, 44 og 77 og for så vidt angår midlertidigt ansatte artikel 15, 20 og 39 i AØA.

93. Hjelpeansattes status er blevet oprettet for at opfylde fællesskabsinstitutionernes punktvis behov, og en sådan ansats hverv skal ikke vedvare i tid.

94. Det er også min opfattelse, at tjenestemænds og midlertidigt ansattes retsstilling er en anden end hjelpeansattes.

95. Det er derfor min opfattelse, at Retten ikke begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 62 at fastslå, at tjenestemænds og midlertidigt ansattes retsstilling ikke er sammenlignelig med hjelpeansattes retsstilling på grund af forskellen mellem deres respektive ansættelsesvilkår.

96. På baggrund af det anførte er det min opfattelse, at det andet anbringende skal forkastes som ugrundet.

C — Det tredje anbringende vedrørende manglende begrundelse i den appellerede dom

97. Jeg forstår det tredje anbringende således, at appellanten har anført, at Retten ikke besvarede hendes argumenter, hvorefter Kommissionens opfattelse, hvorefter de manglende betingelser vedrørende almene egenskaber i meddelelsen om udvælgelsesprøven beror på, at tjenestemænd og midlertidigt ansatte allerede havde bevist, at de opfyldte de krævede kvalifikationer i forbindelse med deres første ansættelse, må forkastes.

98. Appellanten anførte i førsteinstansen, at Kommissionens argument, hvorefter en sådan mangel beroede på, at tjenestemænd og midlertidigt ansatte allerede havde bevist, at de opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet ved deres ansættelse, var fejlagtig.

99. Appellanten anførte således for Retten, at denne mangel ikke kunne bero på, at tjenestemænd og midlertidigt ansatte allerede havde bevist disse kvalifikationer ved deres første ansættelse, eftersom udvælgelsesprøven er åben for tjenestemænd i kategori B og ansættelse i denne kategori ikke kræver et eksamensbevis.

100. Ifølge appellanten beroede disse manglende betingelser på, at Kommissionen havde antaget, at en anciennitet på fem år som tjenestemand, midlertidigt ansat eller hjælpeansat udgjorde en tilsvarende erhvervs erfaring i vedtægtens artikel 5's forstand. Appellanten anførte ligeledes, at de manglende specifikke betingelser beroede på, at Kommissionen ikke direkte tilsigtede at besætte ledige stillinger, men at oprette en reserveliste, hvis adgangsbetingelser alene omfattede krav om almene egenskaber.

101. Endvidere anførte appellanten, at en udvælgelsesprøve, hvis formål er at ansætte tjenestemænd, nødvendigvis skal opfylde formålet i vedtægtens artikel 27. Det er derfor ikke af større betydning, at opfyldelsen af dette krav allerede er blevet efterprøvet for tjenestemænd og midlertidigt ansatte og ikke for hjælpeansatte, eftersom den omtvistede interne udvælgelsesprøve netop gør det muligt at efterprøve dette.

102. Jeg skal først anføre, at spørgsmålet, om begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende eller utilstrækkelig, er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag²².

²² — Jf. dom af 8.2.2007, sag C-3/06 P, Groupe Danone mod Kommissionen, Sml. I, s. 1331, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis.

103. Jeg skal dernæst anføre, at i medfør af artikel 36 i statuten for Domstolen, der finder anvendelse på Retten i medfør af statuttens artikel 53, skal »dommene [...] begrundes«.

at ansættelsen af tjenestemænd og midlertidigt ansatte skal tilstræbe, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet«.

104. Endvidere skal en doms begrundelse i henhold til fast retspraksis klart og utvetydigt angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret²³.

105. Herefter skal jeg undersøge, om Retten undlod at besvare appellants argument.

106. Efter at Retten i den appellerede doms præmis 48 havde bemærket, at institutionen skal ansætte på et så bredt grundlag som muligt for at overholde formålet i vedtægtens artikel 27, fastslog den i dommens præmis 53, at »således som det følger af henholdsvis vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØS, er de væsentlige krav, der er fastsat for ansættelsen af tjenestemænd og midlertidigt ansatte, anderledes end dem, der er fastsat for hjælpeansatte; [t]il forskel fra hjælpeansatte, for hvilke der ikke er fastsat sådanne krav, bestemmer de to ovennævnte bestemmelser,

107. Efter at Retten dernæst havde kvalificeret udvælgelsesprøven som »intern udvælgelsesprøve vedrørende overgang fra kategori B til kategori A« fastslog den i den appellerede doms præmis 59 og 60, at udvælgelsesprøven udelukkende var åben for tjenestemænd og midlertidigt ansatte, fordi alene disse to persongrupper ved deres første ansættelse havde kunnet bevise, at de opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA.

23 — Jf. i denne retning dom af 14.5.1998, sag C-259/96 P, Rådet mod de Nil og Impens, Sml. I, s. 2915, præmis 32-34, og af 17.5.2001, sag C-449/98 P, IECC mod Kommissionen, Sml. I, s. 3875, præmis 70, samt kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 58, den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 52, og den 25.6.1998, sag C-159/98 P(R), Nederlandse Antillen mod Rådet, Sml. I, s. 4147, præmis 70.

108. Begrundelsespligten pålægger ikke Retten at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Rettens begrundelse kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte får kendskab til begrundelsen for, at

de pågældende foranstaltninger er truffet, og at den kompetente ret råder over de til udøvelse af sin prøvelsesret nødvendige oplysninger²⁴.

stemænd og midlertidigt ansatte, og at formålet med enhver ansættelse, nemlig besiddelse af disse egenskaber, var opfyldt.

109. Retten besvarede klart ikke i detaljer alle Marguerite Chetcutis argumenter. Det er imidlertid tilstrækkeligt at fastslå, at Retten klart bekræftede Kommissionens opfattelse i den appellerede doms præmis 59 og 60. Retten forklarede, at tjenestemændene og de midlertidigt ansatte i modsætning til de hjælpeansatte i forbindelse med deres første ansættelse skulle bevise, at de opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 og artikel 12 i AØA.

112. Appellanten har i øvrigt foreholdt Retten ikke at have besvaret hendes argument, hvorefter meddelelsen om udvælgelsesprøven indeholdt en vis selvmodsigelse, i det omfang hjælpeansatte herved udelukkede ved den første adgangsbetingelse, men hvori det samtidig anerkendtes, at deres erfaring gjaldt som erhvervs erfaring.

110. Som anført bestod Rettens analyse bl.a. i at forklare årsagerne til, at tjenestemændene og de midlertidigt ansatte var de eneste, der havde adgang til udvælgelsesprøven, og at godtgøre, at formålet med enhver ansættelse var blevet overholdt, idet Retten erindrede om, at ansættelsesmyndigheden har en vid skønsbeføjelse for så vidt angår de nærmere bestemmelser for afholdelsen af en udvælgelsesprøve.

113. Det er min opfattelse, at dette argument er ugrundet.

114. Som anført understregede Retten gennem hele sin analyse årsagerne til, at Kommissionen ikke havde overskredet sin beføjelse ved kun at give tjenestemænd og midlertidigt ansatte adgang, idet den bemærkede, at disse to persongrupper allerede havde bevist, at de opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

111. Retten kunne således udlede, at Kommissionen gyldigt kunne forbeholde den omtvistede udvælgelsesprøve for tjene-

115. Det forhold, at der tages hensyn til erhvervs erfaring som hjælpeansat ved beregningen af en tjenestemand's eller en midlerti-

24 — Dommen i sagen Groupe Danone mod Kommissionen, præmis 46. Jf. ligeledes dom af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 372.

digt ansats anciennitet, ændrer ikke det forhold, at disse to sidstnævnte personkategorier i modsætning til hjælpeansatte på et givet tidspunkt havde bevist, at de opfyldte de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet i overensstemmelse med vedtægten artikel 27 og artikel 12 i AØA.

VI — Sagens omkostninger

116. I øvrigt udgør en hensyntagen til ancienniteten som ansat i henhold til AØA et passende middel til at forfølge tjenestens interesse²⁵.

117. Disse to betingelser er dermed ikke selvmodsigende, men komplementære. Retten kunne også gyldigt i den appellerede doms præmis 61 fastslå, at selv om de hjælpeansatte faktisk kunne bestride alle former for hverv, er dette ikke tilstrækkeligt til at ligestille dem med tjenestemænd og midlertidigt ansatte, idet disse to personkategorier i modsætning til hjælpeansatte har bevist, at de opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet ved deres første ansættelse.

118. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste dette anbringende som ugrundet.

119. Ifølge artikel 122, stk. 1, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger i en appelsag.

120. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af procesreglementets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

121. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger.

122. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel iværksat af en tjenestemand eller øvrige ansatte ved en institution mod institutionen.

123. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Marguerite Chetcuti tilpligtes at betale sagens omkostninger og har tabt sagen, bør hun pålægges at betale sagens omkostninger.

²⁵ — Dommen i sagen de Kerros og Kohn-Bergé mod Kommissionen, præmis 47.

VII — Forslag til afgørelse

124. På baggrund af det anførte foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

- 1) Appellen forkastes.

- 2) Marguerite Chetcuti betaler appelsagens omkostninger.